

Modlime sa za Národný pochod za život 2026

4. – 6. september 2026

Za pokorné uznanie našich hriechov proti ľudskej dôstojnosti

MODLITBA K PRVOPIATKOVEJ ADORÁCII A OSOBNÉMU PÔSTU

Ježišu, ty si povedal: "Prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom, v tých dňoch, sa budú postiť." (Lk 5, 35). Aj tento piatok chceme prežiť ako deň pokánia a pôstu, lebo je to deň tvojej opustenosti, utrpenia a smrti. Je to deň, keď naplno na teba doľahla zloba ľudského hriechu, takže hoci si bol nevinný, započítali ťa medzi zločincov (porov. Mk 15, 28).

Ježišu, ty si na svojej krížovej ceste povedal, aby sme neplakali nad tebou, ale sami nad sebou... (porov. Lk 23, 28). Daj nám poznať naše hriechy. Dnes chceme pokorne uznať náš podiel na tragédii umelých potratov a na mnohých ďalších hriechoch proti ľudskej dôstojnosti. Uznávame, že všetci - a každý jednotlivcovo - mám / máme podiel na začarovanom kruhu mlčania, ľahostajnosti, zhadzovania zodpovednosti na iných, sebecka, neochoty pomôcť, neúctivých slov, neovládanej žiadostivosti, individualizmu. Pane, moja vina! Nechcem sa už ospravedlňovať slovami Kaina: "Či som ja strážcom svojho brata?" (Gn 4, 9) ani slovami Piláta: "Ja nemám vinu na krvi tohto človeka." (Jn 14, 24). Pane, tu som! Pane premieňaj moje kamenné srdce a srdce z mäsa (porov. Ez 36, 26), súciteľné, pozorné k tvojmu utrpeniu i k utrpeniu mojich bratov a sestier.

MYŠLIENKA K NEDEĽNÝM OMŠOVÝM ČÍTANIAM

Božie slovo pripomína vzájomnú previazanosť medzi ľuďmi a zodpovednosť, ktorú nesieme jeden za druhého. Prorok Ezechiel pripomína, že hriech brata padá aj na nás, ak ho nenapomenieme: „bezbožný, zomrie pre svoju nepravosť, ale teba budem brať na zodpovednosť za jeho krv.“

Apoštol hovorí, že láska tým, že nerobí zlo, je naplnením zákona, ktorý zakazuje zabíjať, cudzoložiť, kraďnúť atď. Ale Láska vždy ide ďalej, robí dobro. A preto, čo sa týka lásky, sme veční dlžníci. Vždy sme mohli a môžeme milovať viac. Nikdy nemôžeme povedať, že s blíznymi som už celkom vysporiadaný a tak sa o nich nemusím zaujímať.

Ježiš v stati evanjelia vysvetľuje, že k zodpovednosti za blízkych treba pridať aj dobrú formu, správnu postupnosť krokov. Priamosť v reči, treba spojiť s úctivosťou a akousi pedagogikou – diskrétné napomenutie, rozhovor s v užšom kruhu, prizvanie authority, vylúčenie zo spoločenstva.

Naše ľudské konanie a postoje – v dobrom i zlom – majú nebeské dôsledky, nedajú sa oddeliť od Boha. Sviatosti sa udeľujú a prijímajú na zemi, ale ich dosah presahuje zem. Kto ubližuje človeku, ba aj kto ničí prírodu, uráža Boha atď. Preto, „čo ste zviazali na zemi, bude zviazané v nebi..." A napokon, naša vzájomnosť je veľmi dôležitá, lebo ňou akoby aktivujeme mimoriadne Božia konanie: Otec na nebesiach vyslyší každú prosbu a Ježiš príde medzi nás.

Keď pozorujeme stav ľudstva a osobitne našej civilizácie so všetkými útokmi na ľudskú dôstojnosť, nemôžeme zostať len pri konštatovaní a nestačí ani povzdych. Je namieste spytovanie svedomia a skúmanie: Čo som urobil/povedal zle? Čo som mohol urobiť/povedať lepšie? Čo som neurobil/nepovedal? K tomu som zostal ľahostajný? Čím som sa nechal pohltiť viac ako bolo potrebné?

PRÍBEH ZO ŽIVOTA (homília/bulletin/web/výveska...)

Novinár, umelec a expedicionista Desmond Doig vo svojej knihe **Matka Terézia** ako prvý svetu priblížil dovtedy málo známe dielo albánskej misionárky lásky. Písaniu knihy predchádzal pobyt priamo v misijných stanicích v Indii, osobitne v Kalkate. Šokovaný tým, čo uvidel sa pýta: „**Možno si zvyknúť na ľudí, ktorí sa kúpu na ulici a vykonávajú tam aj svoju potrebu? Na mesto, kde nešťastníci na ulici ochorejú a umrú? Šok, úžas, rozpaky a súcít sú tu, ale pod maskou ľahostajnosti, ktorá sa starostlivo pestuje ako ochrana.**“

Doig spomína, ako raz sprevádzal do Nirmal Hriday (prvý a najznámejší dom pre umierajúcich a opustených ľudí, ktorý v roku 1952 založila Matka Tereza Kalkate.) anglického lorda, ktorý „*prosil o možnosť vidieť „skutočnú“ Kalkatu. Chcel vidieť aj to, do akej miery sa bojuje proti chudobe a hladu. Bola zima a lord mal na sebe trojdielny oblek. Len čo sme prišli k budove, jedna sestra nás nezdvorilo vyzvala, aby sme odišli, lebo teraz budú vynášať mŕtvych. Môj hosť sa dozaista zľakol. Mlčal po celý čas, čo sme tam boli. Keď sme si šli znova sadnúť na spiatočnú cestu do luxusnej limuzíny, ktorú objednala britská komisia, povedal mi úprimne: „Tento oblek ma páli.“*“

Desmond Doig i anglický lord sa rozhodli nahliadnuť do zákutí sveta, ktoré nepatrili medzi vyhľadávané dovolenkové destinácie, a predsa ich obohatili. Chudoba Kalkaty otriasla ich komfortnou zónou a obetavosť misionárov lásky spôsobila pálenie ľahostajného svedomia.

PROSBA, KTORÉ MOŽNO ZARADIŤ DO SPOLOČNÝCH MODLITIEB VERIACICH

- Modlime sa za svetlo rozumu a pokoru srdca, aby sme spoznali a uznali našu spoluzodpovednosť za hriechy proti ľudskej dôstojnosti a aby sme konali nápravu.

ÚMYSLY K TAJOMSTVÁM BOLESTNÉHO RUŽENCA (pri spoločnej modlitbe pred sv. omšou)

1/Ježiš v smrteľnej úzkosti v Getsemanskej záhrade vyčíta učeníkom, že spia a nebedujú s ním. Odprosujeme za hriech našej ľahostajnosti k smrteľnej úzkosti nevinných obetí násilia.

2/Pilát povedal zástupom: „Ja nemám vinu na krvi tohto človeka. To je vaša vec! ... prepustil Barabáša; Ježiša však dal zbičovať...“Odprosujeme, že sme na iných zhadzovali vinu a zodpovednosť za krivdy páchané na nevinných.

3/Korunovanie trnám bolo súčasťou ohavného divadla, keď Ježiša obliekli do purpurového plášt'a, do ruky mu dali trstinu, posmievali sa mu, pľuli naňho a bili ho po hlave. Odprosujeme, že sme zneužili svoju fyzickú silu alebo spoločenský status a navádzali sme alebo sa nechali zvieŕť k slovám alebo skutkom krutosti, výsmechu alebo ponižovania maličkých, krehkých alebo slabých ľudí.

4/Ježiša na krížovej ceste sprevádzali nepriateľsky naladené zástupy a len hŕstka sympatizantov. Učeníci sa rozutekali, neprišli vôbec. Šimon pomáhal z donútenia. Odprosujeme za hriechy zrady, keď sme nešli priamou cestou pravdy a bratskej lásky, ale radšej sme vypočítavo taktizovali.

5/Ježišovu popravu vykonali neznámi vojaci pod autoritou štátnej moci. Evanjeliá pritom spomínajú vojaci boli k Ježišovi zvláštne súcitní, aby zmiernili a skrátili jeho utrpenie – dali mu špongiu s octom, polámali mu nohy a prebodli bok. Odprosujeme, že sme sa nedokázali vzoprieť spolupráci so zlom. Klamali sme seba aj iných, že sme sa nedalo konať inak a že sme to mysleli dobre.